

Gent | Marta Cárdenas | Actualitzat el 28/09/2021 a les 07:22

«L'educació és un dret per a tothom, tots hem de poder decidir com volem que sigui el nostre futur»

Afís Bolaji Raji (Nigèria).

La passió pel futbol ha estat sempre el meu motor per canviar. Durant la meua infància a Nigèria dedicava la meua vida al futbol i als estudis. A Lagos, on vaig créixer, vaig ser sempre el delegat d'esports de classe. Manresa ha estat el meu últim destí després de viatjar per tot arreu buscant noves oportunitats. Vaig marxar de Nigèria als divuit anys amb el meus companys de futbol i els entrenadors. Viatjar a Europa significava per nosaltres apropar-nos al futbol professional i Lisboa va ser la primera ciutat on vam fer estada. Les coses no van funcionar com creïem i tot l'equip es va acabar dispersant per seguir amb la seva carrera professional. Jo no tenia cap contacte a Espanya i l'única solució que vaig trobar va ser seguir un company fins a Ossa. D'Ossa vaig anar a Múrcia i seguidament a Madrid, on vaig viure un any. A Madrid em sentia molt bé físicament, però tenia clar que estava mentalment bloquejat, necessitava canviar d'aires, provar coses noves. Va ser una trucada del meu entrenador per acudir a un torneig a Sevilla el que em va tornar a posar en marxa. Però, de nou, les coses no van sortir com esperava i vaig haver de començar a treballar venent mocadors als passos de vianants de la ciutat. Vaig sentir que havia de fer un

canvi per ser feliç. Vaig trobar una oferta de mosso de magatzem i vaig fer diners per poder buscar més tard noves oportunitats en el món de l'esport. La meua darrera parada abans d'arribar a Manresa va ser a l'Hospitalet de l'Infant. Vaig arribar-hi l'any 2006 i m'hi vaig sentir molt bé: la gent em coneixia, tothom era agradable, m'omplia jugar amb l'equip de futbol del poble. Els meus germans blancs de l'Hospitalet de l'Infant van ser els que em van ajudar a parlar català. Vaig començar a sentir interès per l'idioma i vaig fer cursos tant a l'Hospitalet com a Manresa. He notat que saber català m'ha servit per poder-me obrir a la gent i dirigir-m'hi sabent com explicar les coses. M'ho ha fet tot molt més fàcil. També van ser ells qui em van ensenyar a pintar i fer reformes. Es va convertir en la meua feina mentre jugava a futbol al poble.

Després de deu anys a Tarragona és quan torno a sentir la necessitat de moure'm. Així és com vaig arribar a Manresa fa cinc anys. Recordo que el primer que vaig fer va ser buscar un equip de futbol i interessar-me per com s'entenia aquest esport a la ciutat. Vaig apostar per combinar futbol i estudis: futbol al Manresa i estudis al Lacetània on vaig fer el Grau Mitjà de Mecanització. Des del moment que vaig venir a Manresa sempre m'he sentit recolzat i la major part d'aquest sentiment és gràcies a Càritas. Quan estic bloquejat i necessito expressar-me em va molt bé la seva ajuda, en tot moment s'han interessat pel meu dia a dia. Aquí a la ciutat, però, he notat que a la gent li agraden les persones que estan ja integrades, que es relacionen, que es mouen, que fan activitats. Hi ha molta gent amb necessitat d'ajuda i, encara que tinguis papers, sents que no estàs contribuint de forma activa a la ciutat, així que s'ha de treballar molt amb això. Amb alguns temes es pot ser flexible però amb d'altres no. L'educació és un dret per a tothom, tots hem de poder decidir com volem que sigui el nostre futur. El que m'agrada més de Manresa és la diversitat que té la ciutat. Estic molt agraït de la vida que tinc perquè sé que ningú m'ha regalat res, tot ho he aconseguit amb esforç, ganes i bona actitud. Jo sé el que valc, això ho tinc molt clar.